

ши ще събере отъ инжиритѣ, кога омекнали почериѣли дрѣнки отъ стария дрѣнѣ надъ Кралъ-бунарската чешма, кога диво грозде отъ Мързяновия долъ.

Баба Груйка яде ли, яде.

Една вечеръ, като се върна старецътъ отъ градината, изпрегна дветѣ даначета, пушна ги въ градината, откачи отъ ритлата торбичката и тръгна къмъ кжци. Баба Груйка изкогна съ огрибката — тъкмо замѣсваше хлѣбъ въ ношвитѣ — да го посрещне.

— Носишъ ли ми нѣщо? — попита го тя.

— Набрахъ малко киселички.

Старата шопи ржка въ торбата и разхапа една. Намръщи се.

— Ухъ, де ги намѣри, не можа ли друго?

— Тѣ не сж за сега. Да ги заровиме въ плѣвнята, че ще видишъ зимъсъ къмъ Одокръще, какви хубави ще станатъ.

Донесе бабичката мѣнчето и копанката, полѣ му да се измие, сипа отъ гърнето бобената чорба и седнаха да ядатъ.

Презъ отворената изкривена врата надничаха пълниятъ месецъ — главата му голѣма като кринче, и рунтавето старо куче, клекнало на прага. Свѣтулки мѣждукаха подъ гжстия натегналъ клонакъ на вишнитѣ.

Подиръ вечерята дѣдо Груйчо седна да изпуши една лула тютюнъ вънъ, на ведрина, защото не му се щѣше да легне рано. Баба